

Förslag till ny lag angående villkorlig straffdom och ändringar i lagen angående villkorlig frigifning.

Af Viktor Almquist.

Den erfarenhet, som i Sverige vunnits under tillämpningen af de båda rättsinstitutet »villkorlig dom» och »villkorlig frigifning», har gifvit vid handen, att en vidgad användning af dem båda helt visst borde kunna ske utan fara för rättsordningen. Förslag härtill hafva numera utarbetats af särskilda sakkunniga, hvilka den 25 nästlidna Juli framlämnat sitt utlåtande.

Känt torde vara, att den *villkorliga domen* utgått från de anglosachsiska länderna och där förknippats med en särskild garanti: öfvervakning öfver den villkorligt dömda. Det ligger ju nära till hands, att den som föröfvat ett brott men icke finner sig utsatt för annan påföljd däraf än en afsagd dom, som förklaras icke skola gå i verkställighet, om den dömda vill framdeles under viss tid iakttaga en laglig vandel, lätteligen skall uppfatta saken som en bagatell. Medför däremot det villkorliga domfällandet, att han ställes under annan persons tillsyn och att denna person öfver honom får en viss makt, — att således friheten i viss mån kringskäres —, då känner den dömda, att det dock är allvar och att det blir nödvändigt att ändra det lefnadssätt, som fört till brottet. Han vinner samtidigt en hjälpare, som med råd och dåd vill söka bistå honom, ett moraliskt stöd för den egna, törhända allt för svaga viljan.

Öfvervakarens maktmedel är möjligheten att påkalla den villkorliga domens verkställande, om den dömda åsidosätter åliggandet att föra en rättskaffens vandel.

Med nuvarande bestämmelser, som i Sverige medge användning af villkorlig dom, om ådömdt frihetsstraff ej öfverstiger straffarbete i tre månader eller fängelse i sex månader eller om vid bötesstraff finnes anledning antaga, att den tilltalade till följd af fattigdom och bristande arbetsförmåga skulle nödgas aftjäna böterna med frihetsstraff, har den villkorliga domen vunnit en ganska betydlig användning i afseende å dem, som dömts till frihetsstraff, i det att exempelvis år 1916 villkorligt dömdes 518 till straffarbete och 283 till fängelse, men endast 104 till böter.

Af de många tiotusental bötesdömda har således blott en mycket ringa del kommit i åtnjutande af villkorlig dom, under det att enligt verkställd beräkning år 1916 ej mindre än 55 procent af de till straffarbete dömda, hvilka kunnat erhålla villkorlig dom, undfått sådan. Motsvarande siffra för dem, som dömts till fängelse, utgjorde 38,5 procent. Öfvervägande antalet hade dömts för tjufnadsbrott. Icke mycket mindre än halfva antalet af de villkorligt dömda har funnits tillhöra omyndighetsåldern.

Någon pålitlig statistik till upplysning om det antal villkorligt dömda, som ånyo föröfvat brott under den pröfvotid af tre år, hvarunder den villkorligt medgifna friheten kan förverkas, har icke kunnat åstadkommas. Emellertid har befunnits, att i genomsnitt 10 procent af de villkorligt dömda ådragit sig straffets verkställande. Att åtskilligt flera föröfvat brott, utan att det villkorliga straffet kommit till verkställighet — antingen därför att det nya brottet icke blifvit känt eller därför att den domstol, som därför ådömt straff, saknat kännedom om den villkorliga domen — torde bland annat framgå af undersökningar beträffande de villkorligt dömda, för hvilka Föreningen Skyddsvärnet i Stockholm anordnat frivillig öfvervakning. Af dessa, hvilkas vandel blifvit af öfvervakaren följd, så att för-

öfvade brott knappast kunnat undgå uppmärksamhet och åtal, och om hvilka det icke kunnat fördöljas, att de åtnjöto villkorligt anstånd med straff, hafva nämligen 16 procent förverkat anståndet. Af sistnämnda siffra kunde man vilja sluta sig till att återfallen för landet i dess helhet i själfva verket borde vara ännu större, då ju den anordnade öfvervakningen måste anses hafva utgjort ett moment till nedbringande af återfallen i jämförelse med förhållandet i fråga om sådana, som saknat liknande stöd. Det må emellertid bemärkas, att de, som af Skyddsvärnet öfvervakats, hufvudsakligen tillhöra storstadens befolkning och måhända mera utsatts för frestelser än andra villkorligt dömda. Kanske stå de ock i regel på lägre moralisk nivå.

Om man med ledning af nyssnämnda siffra utgår ifrån att 84 procent af de villkorligt dömda under tre år efter domen förhållit sig väl, är ju resultatet i allt fall tillfredsställande. Vinsten är stor ej blott för dem, som sålunda undgått att genom straffet ryckas bort från arbetsanställningar och yrken samt att ådraga sig nesan att hafva »suttit i fängelse«, utan också för det allmänna, som befriats från bördan att i straffanstalterna kläda och föda dem.

Det bör dock icke förnekas, att domstolarna måhända visat för mycken slapphet vid institutets användande, i det att desamma gifvit villkorlig dom i många fall, då sådan knappast varit lämplig. Detta kan ej sällan hafva berott på en bristande kännedom om den tilltalades karaktär m. m.

En brist vid institutets utformande har onekligen varit, att visserligen i lagen påvisats vissa förutsättningar, som borde vara tillfinnandes för att villkorlig döm skulle få tillämpas, men att inga särskilda föreskrifter eller åtgärder vidtagits för att sätta domstolen i stånd att tillförlitligt utröna dessa förutsättnings tillvaro. Det har icke kunnat begäras, att åklagarna, hvilka torde laga såsom sin närmaste uppgift den tilltalades fällande, skola hafva vid sidan häraf ägt tillräckligt intresse att framlägga nödiga iakt-

tagelser beträffande den tilltalades personliga egenskaper och förhållanden i och för möjliggörande af en fullständig pröfning af frågan om lämpligheten af en villkorlig dom. Ej heller har den tilltalades advokat haft anledning framhålla synpunkter, som kunnat motverka sådan dom. Och domstolen själf har i regel icke haft tillräckliga arbetskrafter till sitt förfogande för att åvägabringa den behöfliga utfyllningen af en föreliggande utredning.

En medhjälpare måste för ändamålet stå domstolen till buds. Särskild s. k. förundersökare bör ställas till dess tjänst.

Då de sakkunniga gått till att öfverväga, huruvida den villkorliga domen, på sätt från riksdagen och dess Justitieombudsman ifrågasatts, borde vinna tillämpning äfven å personer, som ådragit sig strängare straff än straffarbete i tre månader eller fängelse i sex månader, hafva de sakkunniga funnit erfarenhet och omständigheter påkalla, att för tillräckligheten häraf anordnas såväl öfvervakning öfver de villkorligt dömda för åstadkommande af ledning och kontroll som ock särskild förundersökning.

Under förutsättning häraf utsträcker lagförslaget området för villkorlig dom till att omfatta straffarbete ej öfver sex månader och fängelse ej öfver ett år. Någon ändring i afseende å nuvarande bestämmelser om villkorlig doms användande vid bötesstraff, därom framställning gjorts från riksdagens sida i ändamål att vidga användningen äfven i det hänseendet, särskildt vid böter för fylleri, har däremot icke ansetts tillräddig. Då en villkorlig dom jämväl vid böter, som anses kunna betalas, i regel borde förenas med öfvervakning för att ernå någon som helst effektivitet, skulle detta kunna verka till ett oerhördt ökad behof af öfvervakare och sannolikt också för den bötesdömde kännas mycket mera störande och obehagligt än erläggandet af en ringa bötessumma. I själfva verket är väl för närvarande i de allra flesta fall bötesbeloppet så obetydligt, att ingen anledning gärna kan finnas att från dess erlæg-

gande befria den, som därtill äger tillgång. »Sista skärven« får ju icke utmätas.

Såsom förut undantagas från villkorlig dom såväl de, som dömas till förlust af medborgerligt förtroende (påföljd enligt 2 Kap. 19 § Strafflagen) som ock de, hvilka dömas till straff enligt tryckfrihetslagen. Däremot tillåtes villkorlig dom äfven för dem, som sakfällas för ämbetsbrott. Bland sådana brott ingå nämligen en hel del obetydligare förseelser föröfvade af personer, hvilkas tjänsteställning föga skiljer sig från vanlig arbetsanställning.

För att villkorlig dom skall kunna meddelas kräfver förslaget oeftergifligen, att skäligen anledning skall finnas till det antagandet, att den tilltalade skall utan straffets undergående låta sig rättas. Nu gällande lag använder härutinnan ett mera sväfvande uttryck, i det att däri heter, att vid pröfning, om skäl äro till villkorlig dom, främst skall komma under öfvervägande, huruvida antagas kan, att den tilltalade skall utan straffets undergående låta sig rättas. Tillika sägs i nu gällande lag, att bland öfriga omständigheter skall i synnerhet tagas i betraktande, huruvida med anledning af den tilltalades ungdom, honom åliggande försörjningsplikt eller annat förhållande fara är, att straffets utkräfvande skulle medföra påföljder af särskildt menlig beskaffenhet.

Det ligger nära till hands, att domstolarna vid tillämpning af nuvarande lag låtit sig ledas i främsta rummet af hänsynen till sistnämnda mera påtagliga omständigheter, med visst frånseende af sannolikheten, att den dömde skall låta rätta sig utan straff. Helst om ej erforderlig utredning föreligger om den tilltalades karaktär och personliga förhållanden i öfrigt, lär det vara svårare att bedöma, huruvida rättelse kan vinnas utan straff, än huruvida straffets utkräfvande skall medföra särskildt menliga följder för den dömde. Men om sist sagda grund får vara huvudsakligen bestämmande, nedsjunker institutet allt för mycket till en

humanitär barmhertighetsutväg, som lämnar å sido samhällets kraf å skydd mot brottslingen.

Redan genom den oestergifliga förutsättningen, att skäligen anledning skall finnas till antagandet, att den tilltalade skall utan straffets undergående låta sig rättas, torde hafva afvärjts den eljest möjliga faran, att genom en allt för frikostig användning af villkorlig dom vid svårare brott samhällsskyddet skulle äfventyras.

Såsom förut omnämmts finnas i förslaget införda två särskilda säkerhetsåtgärder för ett godt resultat af den villkorliga domen, nämligen dels öfvervakning och dels förundersökning. För att i rätt tidsföljd behandla dessa båda anordningar, torde först förundersökningen böra tagas i skärskådande.

Domstolens ordförande skall af polismyndigheten eller åklagaren underrättas, så snart någon häktats för brott, i hvars strafflatitud ingår straffarbete i sex månader eller kortare tid eller fängelse i ett år eller kortare tid och af lagen uppställt hinder för villkorlig dom ej föreligger, allt under förutsättning, att den tilltalade erkänt brottet; och skall domaren härefter förordna om förundersökning, såvida ej anledning är antaga, att sådan utredning kommer att därförutan vara för domstolen tillgänglig. Förundersökning kan äfven af domaren eller domstolen beslutas i fråga om icke häktade personer.

Icke obetydliga kraf måste ställas å förundersökaren. Denne bör, säga de sakkunniga, äga förmåga att med planmässighet och snabbhet införskaffa och kritiskt sofra undersökningsmaterialet samt att med tankereda, koncentration och stor noggrannhet i skrift återgifva erhållna uppgifter. Naturligen kan det blifva en viss svårighet att anskaffa lämpliga förundersökare. Man har tänkt sig att för dylika uppgifter skulle vid häradsrätterna kunna användas häradshöfdingarnas biträden, som genom sådan verksam-

het kunde vinnå en god förberedelse för sina kommande domarevärf. Vid rådstufvurätterna torde det vara jämförelsevis lättare att finna lämpliga förundersökare. Det antages, att viss ersättning till förundersökarna skall finnas behöflig. I sådant hänseende anse de sakkunniga, att ersättningen efter rättens bestämmande skall utgå af allmänna medel i likhet med hvad som gäller beträffande rättegångsbiträde åt häktad.

Till ledning vid förundersökarnes arbete föreslås för dem särskild instruktion jämte formulär för undersökningen. I detta formulär angifvas de omständigheter, om hvilka upplysning bör lämnas. Uppgift bör införskaffas om den tilltalades föräldrar och syskon; om hans familj, bostads- och hemförhållanden, om hans ekonomi, huruvida han lider af svårare kroppslig sjukdom, eller om han eller hans närmare anhöriga äro behäftade med själslig sjukdom eller defekt, eller om han eller de begått brott. Slutligen har undersökaren att från anhöriga, lärare, arbetsgifvare myndigheter och föreningar m. fl. inhämta uttalanden angående den tilltalades karaktär och personliga förhållanden m. m.

Om åliggandet af förundersökaren fullgöres med omsorg, erhåller domstolen på detta sätt helt andra möjligheter till ett riktigt bedömande af den tilltalade och af sannolikheten, att han skall utan straff låta sig rättas.

Ett studium af förundersökningshandlingen tvingar domstolen till uppmärksammande af de förhållanden, som enligt nu gällande lag skola iakttagas vid pröfning, huruvida anledning är till villkorlig dom — äfven sådana förhållanden, som det nya förslaget icke särskildt angifver i lagtexten: den tilltalades tidligare vandel, de omständigheter, som drifvit honom till brottet, hans beredvillighet att erkänna detsamma och godtgöra skada etc.

Dessa bestämmelsers uteslutande ur själfva lagtexten betyder således icke, att desamma ej vidare böra beaktas. De hafva uteslutits dels för att åstadkomma förenkling, dels för att icke draga uppmärksamheten till sig i den

grad, att andra ej uppräknade omständigheter förbises, ehuru äfven de kunna vara af vikt. En uppräkning torde nämligen aldrig kunna göras fullt uttömmande.

För att den nya anordningen skall medföra det afsedda gagnet måste tydligen domstolens och den enskilde domarens intresse vara att påräkna. På dem ankommer det att finna verkligt samvetsgranna och förstående undersökare. Stor skada voro det, om slentrianen här finge göra sig gällande. En lag af ifrågavarande art måste uppåbaras af personligheten, af den goda viljan, af föresatsen att af lagbestämmelsen göra det bästa möjliga till vinnande af dess rätta ändamål.

Se vi här efter till förslaget föreskrifter i fråga om öfvervakningen, finna vi, att enhvar som villkorligt dömes, skall stå under öfvervakning under pröfvotiden — äfven i det nya förslaget tre år, utom vid böter, då tiden inskränkes till ett år. Dock äger domstolen, i händelse det af särskilda skäl kan antagas, att den dömde skall utan öfvervakning låta sig rättas, i domen föreskrifva, att den dömde ej skall stå under öfvervakning. Likaledes har domstolen, sedan sex månader af pröfvotiden förlupit, både rätt och plikt att låta öfvervakningen upphöra, om den finnes för återstående pröfvotiden obehöflig.

Öfvervakaren utses af domstolen, så snart det kan ske, i regel af den underrätt, som dömt i målet. Naturligtvis är angeläget, att den dömde om möjligt omedelbart kommer under öfvervakarens ledning. Det är ju mindre lämpligt, att brottslingen får en det fulla oberoendets tid närmast efter domen för att först efter några dagar eller veckor komma under öfvervakningens tvång. Öfvervakningen kan dock icke inträda, innan domen vunnit laga kraft. Förslaget söker att i saken råda bot genom bestämmelser, som underlätta ett påskyndande af domens trädande i kraft. Den dömde äger sålunda genast eller när som helst efter domen förklara sig nöjd med densamma, inför dom-

stolen eller annan i lagen angifven myndighet. Det bör äfven ur den dömdes synpunkt vara en fördel, att domen träder i kraft och pröfvotiden slutar snarast möjligt.

Likasom svårighet kan möta att finna lämpliga förundersökare, måste motses, att ej alltid öfvervakare kunna erhållas utan ett visst besvär. I regel kan dock antagas, att skyddsföreningar och andra sammanslutningar eller enskilda personer skola ställa nödiga krafter till domstolens förfogande utan att denna behöfver göra särskilda ansträngningar. I förundersökningsformuläret antydes dessutom, att förundersökaren bör meddela domstolen förslag å lämplig öfvervakare. Då det visat sig utan större svårigheter möjligt att på frivillighetens väg skaffa tillsyningsmän å villkorligt frigifne, torde detta än hellre blifva fallet beträffande villkorligt dömda, hvilka väl i almänhet hafva någon pålitlig person, som intresserar sig för dem. De sakkunniga hafva således ansett obehöfligt att skapa någon fristående statlig eller kommunal öfvervakarekår.

I och med öfvervaknings införande har det blifvit möjligt att uppställa strängare villkor för åtnjutande af anstånd med domen. Först om öfvervakare finnes, kan kontroll öfvas å den dömdes vandel äfven å vägar, som icke direkt löpa in å lagöfverträdelsernas marker. Det har i förslaget kunnat stadgas, att anståndet med straffet kan förverkas, utan att nytt brott begås, om den dömden under pröfvotiden icke bemödar sig om utväg till försörjning på lofligt sätt, icke undviker dåligt sällskap eller ej i öfrigt för ett ordentligt lefverne eller om han, där han ålagts ersätta genom brottet uppkommen skada, underlåter att göra hvad i hans förmåga står att fullgöra sin skyldighet därutinnan. För närvarande fordras för straffanståndets förverkande, att nytt brott begås.

Särskildt beträffande yngre förbrytare, sådana som vid åtalets anhängiggörande icke fyllt tjuguet år, gifver lagförslaget tillfälle till ännu större stränghet. I fråga om dessa unga kan nämligen domstolen i själfva utslaget ålägga

den dömda skyldighet att efterkomma föreskrift och föga sig i anordning, som öfvervakaren finner erforderlig till hans rättelse. Han blir således lydnesspliktig under öfvervakaren, hvilken öfver honom får en synnerligt utsträckt myndighet. Efter sex månader kan domstolen förordna, att denna vidsträcktare myndighet skall upphöra.

Till förekommande af missbruk från öfvervakarens sida ställer förslaget denne under kontroll af domstolen, som kan entlediga honom från uppdraget. Den domstol, som utöfvar insecendet, kallas vårdnessdomstol.

Bestämmelser gifvas för de fall, att en öfvervakare är hindrad att personligen öfva tillsyn öfver villkorligt dömd, såsom då denne tillfälligtvis uppehåller sig å annan ort etc. I sådana fall äger öfvervakaren anlita annan person till sitt biträde.

Anser öfvervakaren, att den dömda öfverträdt de stadgade villkoren, har han att göra anmälan därom till allmänne åklagaren. Finner denne ej skäl att yrka anståndets förverkande, kan öfvervakaren själf därom göra framställning hos domstolen.

Anser domstolen icke anståndet höra förklaras förverkadt, kan den i stället meddela den villkorligt dömda varning. En sådan varning bör kunna verka ganska kraftigt, då ju den, som engång erhållit varning, knappast lärer undgå att vid ny öfverträdelse få anståndet förverkadt.

Verkställda beräkningar gifva vid handen, att i följd af de nya bestämmelserna en ökning i de villkorligt dömdas antal kan förväntas med omkring 150 personer årligen, en siffra, som ju icke är särdeles betydande. Hela antalet villkorligt dömda skulle, att döma efter siffrorna för år 1916, följaktligen uppgå til omkring 1050 om året. Men då antalet dömda år 1916 var osedvanligt högt, beräknas medelsiffran stanna vid omkring 900. Att finna öfvervakare för ett sådant antal frigifne bör icke möta allt för stor svårighet, då ju samma person kan vara öfvervakare för ett flertal inom orten.

Såsom ofvan erinrats i fråga om utseendet af förundersökare, är det också af största vikt, att domare och domstolar med insikt om öfvervakningens betydelse lägga sig verklig vinning om att på bästa sätt sörja för dennas genomförande. En god domare är bättre än en god lag. I föreliggande hänseende hjälper lagen föga, om icke domarne mottaga den med välvillig och handlingsvillig förståelse. Det är en ny, på vissa håll törhända ganska betungande uppgift, som ålägges dem: det är mera ett praktiskt administrativt åläggande än ett vanligt domarevärf.

Må det nya i uppgiften icke afskräcka!

Beträffande de föreslagna ändringarna i lagen om *villkorlig frigifning* kunna vi inskränka oss till en erinran, att de nuvarande bestämmelserna, hvilka medgifva, att Konungen må förordna om villkorlig frigifning af den, som afljänat två tredjedelar af ådömdt frihetsstraff, dock minst två år, visat så goda resultat, att en allmän önskan gjort sig gällande, att ifrågavarande stora förmån må kunna medgifvas äfven åt den, som kortare tid varit sin frihet beröfvad. Af de 306 personer, som under åren 1907—1916 villkorligen frigifvits, hafva nämligen, såvidt det kunnat utrönas, allenast 2 återfallit i brott och 1 förverkat friheten på grund af dåligt uppförande. För 248 hade prøfvotiden utgått vid 1916 års slut. De sakkunniga föreslå med hänsyn till det goda resultatet, att villkorlig frigifning skall kunna ske redan sedan ett år af strafftiden afljänats, med bibehållande af nuvarande bestämmelse, att tillika två tredjedelar af strafftiden skall hafva tilländagått. Det beräknas, att i följd af denna bestämmelse omkring 119 personer om året skola komma att villkorligen frigifvas.

Bidragande orsaker till det hittills vunna goda resultatet hafva varit dels ett omsorgsfullt urval, så att allenast sådana villkorligen frigifvits, som under strafftiden ingifvit förtroende och som haft på ett eller annat sätt ordnadt

för sitt uppehälle efter frigifningen, dels ock en viss om-
tanke vid valet af tillsyningsmän. Ehuru lagen utgått ifrån
att polismyndigheternas personal i regel skall öfvertaga
tillsynen, dock att därtill kunna utses äfven personer utom
polismaktens krets, har i praktiken blifvit regel, att en-
skilda och icke polismän väljas till tillsyningsmän. Det
har nämligen med rätta ansetts, att polismännen hafva
svårare att vinna de frigifnas förtroende. I allmänhet har
från fångvårdshåll til Konungens Befallningshafvande, som
har valet af tillsyningsmän sig anförtrodt, afgifvits förslag
å sådan, i de allra fleste fall någon af prästerskapet i den
frigifnes vistelseort, någon arbetsgifvare eller dylik person.
Endast i 26 fall under åren 1907—1916 hafva polismän
omhänderhaft tillsynen.

Det har vid sådant förhållande och till tydliggörande
af det önskvärda däri att om möjligt annan än polisman
utses till tillsyningsman, åt förslaget i denna del gifvits
följande lydelse: »Finnes ej annan person vara därtill
lämplig och villig, vare på landet landsfiskal och i stad
polismästare eller, där sådan ej finnes, stadsfiskal pliktig
mottaga sådant förordnande.»

Den villkorliga frigifningen, sådan den i nuvarande
svenska lag är upptagen och i förslaget bibehållits, är ute-
slutande af belönande art, en förmån, som gifves åt den,
som visat sig däraf förtjänt. Här af följer onekligen, att
den särskilda omvårdnad, som genom tillsynen åväga-
bringas, kommer dem till del, som däraf äro mindre i be-
hof, under det att de sämre elementen, hvilka icke finnas
värdiga villkorlig frigifning, efter aftjänadt straff utsläppas
utan sådan vårdnad, som tillsynen innebär.

I det utkast till ny svensk strafflag, som Professor
Thyrén framlagt, upptages i. betraktande af nyssnämnda
förhållande vid sidan af den belönande straffafkortningen
också en obligatorisk sådan, inträdande för hvarje fånge
med lång strafftid och medförande villkorligt anstånd med
sista delen af straffet. De sakkunniga, som utarbetat före-

liggande förslag til ändring i lagen om villkorlig frigifning, påpeka, att denna Professor Thyréns tanke icke torde vara omöjlig att infoga i vår nuvarande lagstiftning exempelvis på det sätt, att villkorlig frigifning skulle obligatoriskt äga rum, då den dömda utstått fem sjättedelar af straffet, för så vidt den tid, under hvilken straffet verkställts, utgjorde minst två år. Den belönande straffafkortningen vore i sådant fall en förmån, som på grund af välförhållande kunde förvärfvas vida tidigare.

Det har emellertid syns de sakkunniga mindre lämpligt att i samband med nu föreslagna lagändring upptaga en så genomgripande reform, då för närvarande en särskild kommission är sysselsatt med granskning af det Thyrénska förslaget.

Föreliggande betänkande, som innehåller uppgifter om den utländska lagstiftningen i hithörande frågor, åtföljes dessutom af särskilda redogörelser för öfvervakningssystemet i England, för föreningen Skyddsvärnets förundersöknings- och öfvervakningsarbete samt för villkorligt dömde, som varit föremål för behandling af Skyddsvärnets centralbyrå i Stockholm; samtliga dessa redogörelser utarbetade af Registratorn vid Stockholms Rådstufvu Rätt Harald Salomon, hvilken såsom sakkunnig deltagit i handläggningen af frågan om villkorlig dom.

Såsom sakkunniga i afseende å begge de ofvan afhandlade frågorna ha i arbetet deltagit Öfverdirektören V. Almquist, revisionssekreteraren A. Bagge och Advokaten Friherre G. Stjernstedt.
